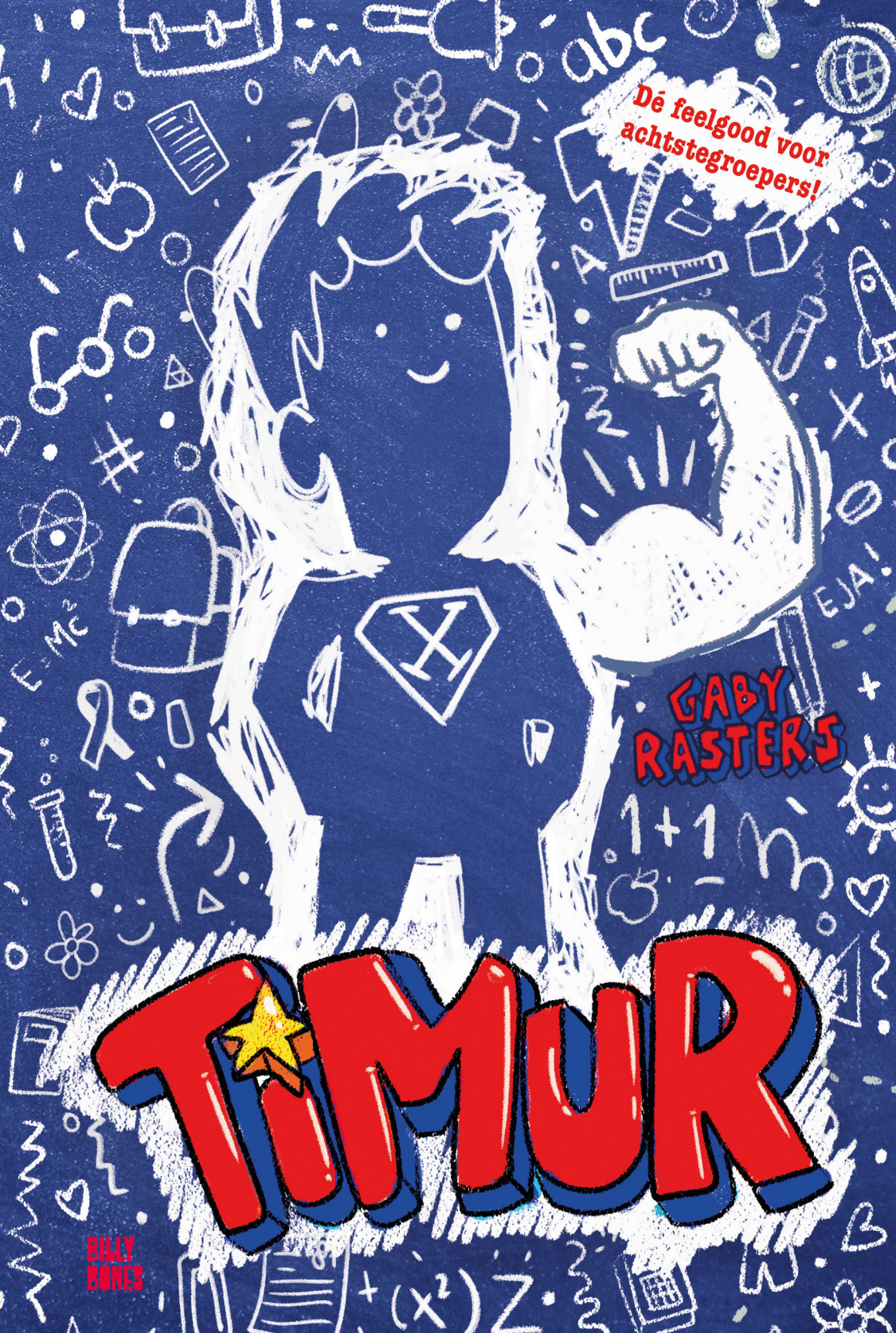

De feelgood voor
achtstegroepers!

GABY
RASTERS

TIMUR

BILLY
BONES

GABY RASTERS

**BILLY
BONES**

‘Er echt bij horen vraagt niet van ons dat we
veranderen wie we zijn. Het vraagt juist van ons
dat we zijn wie we zijn.’

– Brené Brown

BILLY BONES
Vliegtuigstraat 6-H
1059CL Amsterdam

BILLY BONES is een imprint van MEIS & MAAS

Eerste druk, juni 2020

Tekst © Gaby Rasters, 2020

Cover en illustraties © Leon Römer, 2020

Deze uitgave © BILLY BONES, Amsterdam 2020

Alle rechten voorbehouden

ISBN: 9789463850322

NUR: 283

www.billybones.nl

SOORT VAN INLEIDING

Toen ik werd geboren en iedereen mijn geboortekaartje kreeg, was de wereld van mijn ouders helemaal blauw met wit gekleurd. Overal in de woonkamer vond je kruimels terug van de beschuit met muisjes die ze hadden gesmeerd voor het bezoek.

Als mensen net een baby hebben gekregen, zeggen ze dat ze in de wolken zijn. Bij mij was de wolk alleen niet helderwit, maar grijs, en af en toe zelfs donkerder dan donker.

Mijn moeder heeft me weleens verteld dat ze het lastig vond om aan het bezoek te vertellen dat ik anders was dan andere baby'tjes. Dat ik bijzonder was, of, om maar met de deur in huis te vallen: ziek. Wanneer ze het daar moeilijk mee had, ging ze naar mijn kamertje en keek ze naar me. Dan zag ze me slapen, zo vredig en lief, en dan smolt ze. (Niet écht, natuurlijk. Dan zou er nu niks meer van haar over zijn.)

Af en toe doet mama dat nog steeds: mijn kamer binnenlopen en naar me kijken. Maar op dit moment smelt ze niet meer – ze ontploft. 'Je kamer is een bende!' roept ze dan bijvoorbeeld, en daar heeft ze meestal gelijk in.

Vaak probeer ik haar aan het lachen te maken door te zeggen dat het komt doordat ik speciaal ben. Mama zegt dan altijd dat ik gewoon een sloddervos ben.

Gelukkig wel een speciále sloddervos. Dat dan weer wel.

SOORT VAN HANDLEIDING VOOR DE LEZER

Mama zegt dat je voor dit boek een handleiding nodig hebt. Net zoals zij en papa voor mij een handleiding nodig hebben.

‘Eén handleiding? Voor Timur heb je er wel vijftig nodig!’

Urgh, dat is mijn zusje. Die kakelt door mijn verhaal heen en dat zal ze nog wel vaker doen – ze is een soort stoorzender. Negeer haar maar gewoon.

Nu ik dat zeg is ze boos, maar ook daar moet je niet op letten; ze is wel vaker boos. Volgens mij komt dat doordat ze een meisje is. Ze neemt het trouwens wel altijd voor me op. Al zal ze dat nooit toegeven.

Papa zegt dat er voor mij geen vijftig handleidingen nodig zijn en dat een aan- en uitknop al genoeg zou zijn, maar dat ze die uitknop bij mij vergeten zijn. Ik ben namelijk nogal een stuiterbal en spring de hele tijd van de hak op de tak.

Gelukkig is dit boek niet alleen van mij (al speel ik natuurlijk wel de hoofdrol!) en vertelt mijn beste vriend Jasper af en toe ook iets. Dan kun jij mooi even ademen.

O, en nog iets: ik praat een beetje in brokjes. Woord voor woord. Telegramstijl noemen ze dat.

Zo. Nu weet je al heel wat over mij.

DE HOND VAN DE BUREN

Morgen begint school weer! Ik kan niet wachten – en daardoor worden papa en mama een beetje gek van me. Ze zeggen dat ik net een pingpongbal ben, omdat ik sinds vanochtend al vier keer de trap op en af ben gelopen zonder dat ik weet waarom.

Het is vaak onrustig in mijn lijf, en iedereen in huis heeft daar last van. Niet dat ik nou zo snel de trap op en af loop – mijn bewegingen zijn allemaal een beetje aan de trage kant – maar van veel langzame bewegingen aan één stuk door kun je toch moe worden. Ik lijk een beetje op een ventilator die je aan hebt staan omdat het buiten zo warm is; als je loom en futloos bent, is het geluid van de ronddraaiende propellers hartstikke irritant. En daardoor wordt mijn hele familie dus moe van mij.

Mijn moeder schudde na mijn vierde traploopactie haar hoofd en zei dat de labradorpup van de burens nog beter luistert dan ik.

Ja, natuurlijk kan die hond beter luisteren, dacht ik. Zijn oren zijn groter dan die van mij!

Papa heeft me laatst alles uitgelegd over de oren van een hond. De weetjes van mijn vader zijn beroemd: hij kent er zo veel. Zelfs over scheten! Dankzij hem weet ik bijvoorbeeld dat honden vier keer zo goed kunnen horen als wij. En dat hun oren alle kanten op kunnen bewegen. En ik weet dat een mens – let op! – twaalf tot vijftientig scheetjes per dag laat. Echt waar.

Ik vergeet al die dingen nooit meer, want ik heb een enorm goed geheugen. Misschien komt dat doordat ik zo'n groot hoofd heb – al zegt mijn zusje dat mijn hoofd juist helemaal leeg en hol is vanbinnen.

Soms kom ik niet zo goed uit mijn woorden. Dan wil ik heel veel vertellen, maar dan struikel ik over al die letters. Misschien komt dat doordat ik een dikkere tong heb. En misschien hangt mijn tong daarom weleens uit mijn mond, net zoals bij de hond van de burens.

Toen ik klein was vroeg ik eens of ik familie van de hond van de burens was, waarop mijn zusje heel hard begon te giechelen. Ze zei: 'Timur, je bent echt een sukkel.'

Nu weet je ook hoe ik heet. Mijn naam is Timur en ik ben bijna twaalf.

HET M-WOORD

Ik hou van naar school gaan. En daar heb ik vier redenen voor.

Reden nummer één is dat ik tussen de middag uit een heel mooi lunchtrommeltje mag eten – en mama stopt er altijd iets lekkers bij. Dat is ook niet zo moeilijk, want ik vind alles lekker. Vooral dropveters!

Reden nummer twee is meester Dennis. Ik vind meester Dennis namelijk echt heel erg leuk. Hij kan goeie grappen maken en hij heeft een vrolijk gezicht. Ik hou enorm van lachende ogen, en die van meester Dennis lachen zoveel dat het lijkt alsof je in een pretpark rondloopt en alleen maar coole dingen ziet en nergens voor in de rij hoeft te staan.

Mijn ogen zijn anders dan die van meester Dennis.

Ook dan van de meeste kinderen. Dat komt doordat ik het syndroom van Down heb.

Dat ben ik geloof ik vergeten te vertellen in de soort van handleiding. Ken je dat, het syndroom van Down? Kinderen die dat hebben kunnen minder snel leren, hebben een andere vorm ogen en de lijnen op de binnenkant van hun hand lopen anders dan die van jou. Tenminste, als jij geen Down hebt, dan. Anders lijkt je natuurlijk wel op mij.

Ik had al gezegd dat ik ook op een andere manier praat, toch? Want dat is zo. En het allerállerbelangrijkste aan mij is dat ik iets extra's heb ten opzichte van mensen zonder Down. Er zit een extra X in mij!

Toen papa dat van die X aan me uitlegde vond ik het enorm stoer. Ik voelde me net de X-Men. Maar zo simpel was het niet. Blijkbaar heb ik een chro-mo-soom meer dan mensen zonder Down: 47 in plaats van 46. En door die chromosoom erbij heb ik Down gekregen.

Reden drie waarom ik zin heb om naar groep acht te gaan is dat ik dan weer naast mijn beste vriend Jasper kan zitten.

En reden vier is dat íedereen in de klas aardig tegen me is – dus niet alleen Jasper. Niemand scheldt me uit. Ooit is dat wel een keer gebeurd; toen schold iemand me uit voor...

Sorry, even wachten, ik wil dat woord niet hardop

uitspreken. Ik schaam me er een beetje voor en zou het liefst mijn ogen heel hard dichtknijpen zodat niemand me kan zien. Maar als ik diep ademhaal, lukt het me misschien om het te zeggen.

Daar gaat-ie.

Mama noemt het altijd het m-woord.

Maar dan weet je nog niks, dus ik zal het toch maar hardop zeggen: het gaat over het woord 'mongool'... Of had je dat al begrepen?

Maar goed, op school scheldt gelukkig niemand me uit. En daar ga ik morgen weer naartoe, dus eigenlijk hoef ik me nergens druk om te maken.

WOLKEN

‘Timur, waar heb je je nieuwe rugzak nou gelaten? Je mag best meehelpen zoeken, hoor! Anders kun je hem niet inpakken en kun je morgen niet naar school.’ Mama kijkt geërgerd naar de troep in mijn kamer en zucht diep.

Mama kan op allerlei verschillende manieren zuchten, en al die zuchten betekenen iets anders. Ik herken ze allemaal. Ze heeft lieve, vertederende zuchten en dan wil ze me knuffelen, maar ze heeft ook zuchten waarmee ze wil zeggen dat ik echt te ver ben gegaan. Zoals deze.

Dus ik help maar met zoeken. Ik ben heel blij met mijn nieuwe rugzak, want hij is blauw. Ik hou van blauw. Blauw past bij de lucht en ik hou van de lucht. Doordat de lucht er is, kan ik ademen.

Ik ga naar buiten, de tuin in, en ik kijk naar de wolken. De wolken zijn ook mooi – het lijken wel dolle schapen vandaag en ik zie zelfs een lama. En een wolk die op mijn rugzak lijkt!

‘Timur? Wat ben je aan het doen?’ Mama staat opeens achter me.

‘Mijn rugzak zoeken,’ antwoord ik, en ik wijs naar de wolken. ‘Zie je de schapen, mam? En de lama? En die wolk daar, dat is net mijn rugzak.’

‘O, ja, ik zie het! Maar daar kun je je schoolspullen niet in stoppen.’ Ze aait door mijn haren en trekt dan een vies gezicht. ‘Bah, te veel gel.’ Ze geeft me een kus en zegt dat ik mijn tas niet in de tuin zal vinden.

Ze bukt in het gras en trekt aan de zijkant van de tuin wat onkruid uit de grond. Mijn moeder heeft groene vingers, zegt ze altijd, maar ze zijn gewoon roze, hoor, en soms zwart, als ze in de tuin heeft lopen wroeten. Dan lijkt ze wel een omgekeerde mol.

Onder mijn nagels is het ook weleens zwart. Ik heb weleens dode dieren begraven. Daar links onder de kersenboom ligt Hammie, mijn hamster. En naast mijn hamster ligt een slak.

Ik zucht een keer diep. Papa wil jammer genoeg geen nieuwe hamster meer.

Ik was heel lief voor Hammie. Als ik mijn handen voor hem openhield, had hij een hele woonkamer tussen

mijn vingers. Het kriebelde wel als hij met zijn neusje rondsnuffelde. Maar ik weet nog dat mijn moeder tegen mijn vader zei dat ik zo lief ben voor alles wat klein is, ondanks het feit dat ik soms een beetje lomp kan zijn.

Ik loop héél langzaam naar binnen, want ik blijf liever naar de wolken kijken – ze drijven zo mooi weg. Als ik naar de wolken kijk, voel ik me rustig. Het is alsof ze me een verhaal vertellen. Het verhaal van mijn rugzak, of van mijn hamster.

Ik grinnik om de wolken en ga op zoek naar mijn tas. Ik pak een vergrootglas uit de la en speur het hele huis af. Ik kijk onder de bank en zelfs in de keukenkastjes.

Geen idee waarom mama nu heel hard staat te zuchten. Ze had beter in de tuin kunnen blijven; daar zucht ze nooit.

HONGERSNOOD!

‘Mama, het is al vijf uur! Ik ga dood van de honger! Mijn rugzak heeft zich te goed verstoppt!’

Ik zie mama hoofdschuddend naar de gang gaan en naar de kapstok lopen. Ze rommelt wat met de jassen... en haalt ineens mijn rugzak tevoorschijn! Blijkbaar zat hij verstoppt onder mijn jas en mijn blauwe knuffeldekens en hebben we er allemaal overheen gekeken.

Mama draait zich om naar mij, houdt de rugzak omhoog en kijkt me op een bepaalde manier aan, waardoor haar ogen niet meer groot en mooi bruin zijn, zoals die van Bambi, maar lijken op die van een boze krokodil. Ik weet wat dat betekent. Ik moet aan de slag.

Ik pak snel mijn tas in en ren zo vlug als ik kan weer naar beneden. Mijn benen kunnen bijna niet meer en

mijn maag rommelt net zo hard als de ergste bliksem buiten. ‘Mama, ik ga écht bijna dood van de honger,’ roep ik, ‘en dat komt allemaal door jou!’

‘Overdrijven is ook een kunst, Timur.’ Mama knip-oogt en gaat zo te zien eindelijk aan het eten beginnen. Ik grijp naar mijn buik, laat me op de grond vallen en doe alsof ik sterf van de honger. Daarna sta ik op, sleep ik mezelf naar de eettafel en laat ik me kreunend op mijn stoel zakken. Ik ben echt aan het einde van mijn krachten.

‘Acteur, Timur, jij moet echt acteur worden,’ zegt mama. ‘Het drama spat ervan af?’ Ze snapt niet dat ik echt nog maar een heel klein beetje energie overheb om nog iets over mezelf en mijn familie te vertellen.

Ik ben dus Timur, en ik ben bijna twaalf.

Ik heb een broer van veertien: Manas. Hij heeft geen syndroom van Down, maar zijn naam is wel apart. Mijn ouders gingen vroeger vaak op vakantie, en Manas’ naam komt uit een van de landen waar ze zijn geweest.

Ik heb ook een zusje. Zij is tien en haar naam doet er niet toe. Haha!

Mijn zusje en ik maken best vaak ruzie. Oké, ze heet Yuan Jiao. Dat spreek je ongeveer zo uit: Joewan Djau. Maar dat is nog steeds ingewikkeld, dus ik zeg meestal alleen Joewan. Ze is geadopteerd en komt uit China. Haar ogen zijn trouwens ook anders dan de meeste ogen die ik ken.

Mijn lievelingskleur is blauw en mijn lievelingsgetal is zes.

De rest komt later nog, denk ik.

‘Zo, Timur, doen je superkrachten het weer?’ Yuan Jiao is naast me komen zitten en duwt me bijna van mijn stoel.

Ik kietel haar in haar zij en ze begint te giechelen. Ik hou van haar giechel; ik ken niemand die zo’n gek geluid kan maken. Ze klinkt als een kruising tussen een piepende muis en een kanarie.

Yuan Jiao kan niet tegen kietelen. Ik heb alleen te laat door dat ze is opgestaan. Ik kan nog nét op tijd bukken om het kussen te ontwijken dat ze naar me gooit, maar het volgende kussen is raak en komt tegen mijn gezicht.

‘Auuuuuuuu!’ Ik gil het uit. Niet omdat het pijn doet, maar omdat ik lawaai maken zo leuk vind.

Meteen komt mijn moeder aangestoven vanuit de keuken. ‘Stop met klieren!’ roept ze. Ze mompelt erachteraan dat ze beter politieagent had kunnen worden in plaats van lerares.

Yuan Jiao vraagt of mama ons dan een bekeuring zou geven. Ja, heel soms is Yuan Jiao wel grappig.

Manas komt de woonkamer binnen. Hij heeft de hele middag op zijn kamer gezeten, achter de computer. Zijn kapsel ziet er wild uit en zijn oren zijn knalrood. Hij is gek op gamen.

‘Timur, je gaat morgen toch naar groep acht?’ vraagt hij. ‘Zullen we even oefenen met rekenen?’

Ik knik, ook al heb ik niet zoveel zin om hard na te denken. Soms ben ik bang dat mijn hoofd daardoor uit elkaar spat.

‘Hoeveel is twintig plus vier?’ Manas kijkt me glunderend aan. Sterker nog: hij plast al bijna in zijn broek.

Ik probeer heel goed na te denken en hou mijn hoofd met twee handen vast. Dat helpt. ‘Ik weet het!’ roep ik uit. ‘Twintig plus vier is honderd!’ Ik kijk mijn broer aan en klap in mijn handen.

Yuan Jiao en Manas kunnen niet meer stoppen van het lachen.

‘Hoe kun jij morgen naar groep acht gaan?’ Manas schudt zijn hoofd. ‘Twintig plus vier is vierentwintig, Timur. Dat wist ik in groep drie al!’

Papa is naast me komen staan en heeft zijn arm om me heen geslagen. Hij trekt me kort en snel tegen zich aan. Fijn voelt dat. Ik voel me altijd slimmer en sterker met papa naast me.

‘Ik vind het knap van je, jongen, dat je naar groep acht gaat. Dat is echt heel knap van je.’

Ik knik. ‘Dat weet ik. Ik ben de enige met het syndroom van Down in mijn klas.’ Ik klop papa op zijn schouder. ‘Dat is wel een schouderklopje waard, toch, papa?’

‘Opschepper!’ Yuan Jiao haalt haar neus op. Dat doet ze best wel vaak, ook als ze niet verkouden is. ‘Je hebt een speciale juffrouw en je hoeft nooit proefwerken te maken. Zo kan ik het ook!’

Papa grijnst. ‘Tsja, dat is dan weer het voordeel van Down.’ Hij knijpt zijn linkeroog dicht en ik weet dat hij probeert te knipogen. Mama is daar stukken beter in.

HET SYNDROOM VAN AF

‘Jongens, allemaal handen wassen, dan gaan we zo aan tafel. We zijn veel later dan normaal – en dat terwijl ik jullie op tijd in bed wil hebben!’

Mama staat druk te doen in de keuken en ik ruik allerlei lekkere geuren. Mijn maag begint spontaan te rammelen.

‘Timur, schiet toch eens op.’ Mama heeft echt haast. Ze lijkt mijn voetbaltrainer wel. Die heeft ook altijd haast.

Als ik langs het keukenraam kom, hoor ik de hond van de burens blaffen. Ik kijk naar buiten en zie dat hij rondjes rent om de benen van de buurman. Ik druk mijn neus tegen het raam en proest spetters op het glas van het lachen, vooral omdat de buurman van die rare

witte knakworstbeentjes heeft. Ze zijn nog witter dan die van mij.

Yuan Jiao is naast me komen staan. ‘De buurman leert de hond trucjes.’

We horen inderdaad dat hij allemaal commando’s roept.

‘*Sit!*’

Maar de hond gaat niet zitten – hij rent als een gek achter zijn staart aan.

‘*Here!*’

Ook dat werkt niet. Papa moet er een beetje om gnif-felen, zie ik.

Dan roept de buurman heel hard: ‘*Down!*’

Ik schrik! Zou de buurman willen dat zijn hond mijn syndroom krijgt?

Papa ziet me schrikken en begint dan heel hard te lachen, harder dan ik hem ooit heb horen doen. ‘Timur,’ zegt hij als hij weer een beetje bedaard is, ‘weet je wat de buurman net zei? Hij gebruikte het Engelse woord “down”, en dat betekent “af”. Hij wilde dus dat de hond ging liggen.’

‘Dus Timur heeft eigenlijk het syndroom van af?’ Yuan Jiao proest het uit.

Ik negeer haar en ga aan tafel zitten. Ik word nooit boos om Yuan Jiao’s grapjes. Bijna nooit.

Ik vind eigenlijk altijd iedereen aardig, tenzij iemand

me heel erg plaagt. Mijn moeder vindt dat dát mij speciaal maakt. Dat ik niet snel boos word, bedoel ik dan.

Mijn moeder knuffelt me vaak. Kijk maar: ze heeft haar armen nu alweer naar me uitgestoken, maar daar heb ik helemaal geen tijd voor, want mijn bord ligt vol met super lekker eten. En hoe sneller ik eet, hoe sneller het avond is en ik naar bed kan, en hoe sneller het dus morgen is.

Dan zie ik mijn beste vrienden van de apenclub weer! Die reden was ik nog vergeten te vertellen. En de meester, en –

‘Morgen zie je ook Lisa weer! Timur is verlie-hiefd, Timur is verlie-hiefd!’

Dat is dus een Yuan Jiao-grapje waar ik wél boos om word – en het erge is dat Manas meedoet. Twee tegen een is niet eerlijk!

Manas lacht me uit en zegt dat mijn hoofd op een tomaat lijkt. Toen iemand dat voor het eerst tegen me zei, keek ik gelijk in de spiegel. Gelukkig was mijn hoofd nog steeds mijn eigen hoofd.

Heel even blijf ik zitten. Ik doe mijn handen voor mijn ogen en probeer te voelen hoe boos ik ben. Met mijn handen voor mijn ogen lukt dat beter; dan ben ik in mijn eigen veilige wereld.

Ik voel dat ik echt boos ben. Ja, ik vind Lisa leuk, maar zij mij niet. Daar maak je dan toch geen grapjes

over? Weten ze wel hoeveel pijn dat doet in mijn hart? Zou Yuan Jiao vergeten zijn dat ik ooit al aan mijn hart geopereerd ben? Mijn litteken is enorm, en ik wil mijn hart niet nog eens laten repareren.

Ik sta op van de tafel en verdwijn de tuin in, waar ik de poort open om een rondje om het huis te lopen. Misschien wel twee.

Papa komt achter me aan en slaat een arm om me heen. 'Ik vind Lisa ook erg knap, Timur.'

Ik ben blij dat hij me snapt. En papa weet ook dat ik Emma Watson uit *Harry Potter* nóg knapper vind. We hebben samen een keer op de computer gezocht naar een mooi plaatje van Emma Watson. Op internet ziet ze er anders uit dan in de film, maar papa heeft me uitgelegd hoe dat komt. Je krijgt dan heel veel make-up op en daardoor lijkt iedereen anders.

Als ik mee zou spelen in *Harry Potter*, zou ik er ook anders uitzien dan nu. Ik denk dat Lisa dan ook verliefd op mij zou worden.

DROMEN

‘Kun je niet slapen, jongen?’ Zijn moeder zit op het randje van zijn bed en kriebelt voorzichtig over zijn rug.

Jasper heeft snel zijn *Harry Potter*-boek onder zijn kussen verstopt en doet net alsof hij zijn moeder niet heeft gehoord, in de hoop dat ze nog even doorkriebelt.

‘Ik zag dat je lampje nog aan was,’ gaat ze verder. ‘Welk boek was je aan het lezen?’ Ze klopt op zijn kussen en Jasper weet dat zijn moeder zich niet laat foppen.

Hij komt overeind zitten; zijn moeder wrijft door zijn haren.

‘Slecht van me – ik had je langs de kapper moeten sturen voordat de school weer begon. Het is echt te lang.’

‘Dan gaan we morgen toch? Ga ik een dagje later naar school.’ Jasper kijkt zijn moeder triomfantelijk aan.

‘En dan op dinsdag een afspraak bij de tandarts?’ De glimlach van zijn moeder spreekt boekdelen. Ze houdt hem voor de gek.

‘Zelfs de tandarts is beter dan school, mam. Tenzij ik bij de tandarts mijn beugel al krijg. Dan ga ik toch liever naar school.’

‘Ik dacht dat je zoveel zin had om naar groep acht te gaan?’

‘Ja, ik heb zin om mijn vrienden te zien. Niet in het huiswerk. Meester Dennis heeft gezegd dat we het heel zwaar gaan krijgen, dus ik wil liever thuisblijven. De vakantie was zo leuk...’ Hij kucht een keer. ‘Ik voel een griepje opkomen, mam.’

‘Ja, ik hoorde al op de radio dat er een nieuw griepvirus is.’ Haar stem klinkt zacht; ze fluistert bijna. ‘Het heeft het vooral gemunt op jongens van bijna twaalf, en de afloop is bijna altijd fataal.’

‘Echt?’ Jasper kijkt zijn moeder met grote ogen aan. ‘Ben ik ertegen ingeënt?’

‘Nee, tegen aanstelleritus en schoolziekte kun je je niet laten inenten.’

Jasper weet dat zijn moeder dat met een knipoog tegen hem zegt en dat ze hem een beetje plaagt, maar leuk vindt hij het niet. Hij gaat weer liggen en draait zijn rug naar haar toe. Ze begrijpt de hint en kriebelt weer verder.

‘Kom je nog even bij me liggen, mam?’ vraagt Jasper. ‘Als ik straks naar de grote school ga, kan dat vast niet meer, toch?’ Zijn stem is zacht en een beetje bibberig, maar hij wil niet huilen.

Ze kruipt naast hem in bed en hij ruikt haar nieuwe parfum: zoet, maar niet suikerspinnenzoet. ‘Volgend jaar wil je misschien wel niet meer dat ik naast je kom liggen. Los daarvan: het is ook spannend, Jasper. Voor mij ook. Je gaat zoveel mooie dingen beleven, dit schooljaar. De Cito-toets, natuurlijk...’

Jasper kreunt.

‘... maar ook de musical en het schoolkamp, en het uitzwaaien op de laatste schooldag.’

‘Ja, dat is leuk, denk ik. Maar...’ Jasper slikt een paar keer en zwijgt dan.

‘Maar wat?’ Zijn moeder tekent een hartje op zijn rug en haar stem klinkt alsof ze alles wat nog komen gaat samen aankunnen.

‘Dan moet ik ook afscheid nemen van mijn vrienden. Van Timur...’ Jasper voelt een scherpe steek door zijn hart gaan.

‘Van echte vrienden neem je geen afscheid, Jasper. Waar jij ook gaat en waar Timur ook zal zijn, jullie kunnen contact houden. En ik denk dat het voor jullie allebei goed is om straks een eigen weg in te slaan.’ Ze lijkt even na te denken over haar woorden. ‘Maar je hebt ge-

lijk: ik zal hem ook missen. Ik verheug me al op morgenochtend, als hij hier weer veel te vroeg voor de voordeur staat. Helemaal op zijn Timurs.’

Jasper voelt de liefde voor Timur in de stem van zijn moeder. Dat voelt fijn. Net zo fijn als het zoveelste hartje op zijn rug.

‘Ja, hij kan vast weer niet wachten om naar school te gaan.’ Jasper lacht en pakt de foto die op zijn nachtkastje staat. Zijn vinger gaat langs alle kinderen van de apenclub. De kleine, stoere Rick, Timur, de soms verlegen maar enorm grappige Nigel en de meiden: Amber en Naomi. ‘Morgen is de apenclub weer bij elkaar!’ Zijn verdrietige bui lijkt langzaam op te lossen in de zachte augustusavond.

‘Juist. En daarom, mijn kleine aapje, is het echt tijd om te gaan slapen. Anders heb je morgen stokjes nodig om je ogen open te houden, en volgens mij maak je dan geen goede beurt bij meester Dennis.’

‘Blijf je nog even bij me liggen?’

‘Heel even dan.’ Ze kust zijn kruin en Jasper doet zijn ogen dicht.

‘Mam?’

‘Ja?’ Haar stem klinkt slaperig en ze onderdrukt een gaap.

‘Denk jij eigenlijk dat als Timur ’s nachts droomt, dat zijn dromen dan op die van mij lijken?’

‘Hé, wat een bijzondere vraag. Ik denk wel dat jullie dromen op elkaar lijken, ja. Hoe kom je daarbij?’

‘Ik vroeg het me gewoon af.’ Jasper wrijft in zijn ogen.

‘Misschien moet je hem eens vragen wat hij droomt.’ Zijn moeder komt overeind uit het bed en aait hem nog eens over zijn bol.

‘Ja, dat ga ik doen.’

‘Maar eerst slápen, meneer de filosoof!’

Zijn moeder verdwijnt de kamer uit en laat de deur op een kiertje openstaan. Precies vijf vingers passen ertussen. Met vier vingers was de kier jaren geleden te klein om mooie dromen binnen te laten, maar met vijf vingers bleek-ie precies groot genoeg voor de mooie dromen – zonder dat de monsters naar binnen konden glippen. Dat had Jasper destijds geholpen om beter te kunnen slapen, en ook al geloofde hij allang niet meer in monsters, de vijf vingers waren gebleven.

AARDBEI

Als de volgende ochtend de wekker gaat, komt Jasper met moeite uit bed. De zon is al op, en Timur blijkbaar ook, want als Jasper uit het raam kijkt, ziet hij hem door de straat naar het speeltuintje rennen.

Jasper trekt snel zijn kleren aan en sjokt naar de badkamer om gel in zijn haren te doen. Maar Janneke, zijn zusje, is met het verkeerde been uit bed gestapt: ze knalt de badkamerdeur voor zijn neus dicht en draait de deur op slot.

Jasper haalt zijn schouders op en drentelt naar beneden. 'Janneke doet stom,' zegt hij als hij in de keuken staat.

'Dat hoort zo, daar is ze je zusje voor.' Zijn moeder wendt haar blik af, schenkt een glas melk voor hem in

**'Timur is de grootste vriend die je je maar kunt wensen.
Zijn onbedoelde levenslessen zijn uniek. Een knap geschreven
verhaal over tegenslagen, vriendschappen en tweede kansen...
Een blijmaker, net als Timur zelf!' – Irene Moors**

Timur is twaalf jaar oud en heeft het syndroom van Down. Dit jaar gaat hij naar groep acht. Superspannend, want dat betekent dat het tijd is voor het schoolkamp en de eindmusical. Timur kan één ding als geen ander: anderen blij maken! Hij heeft zich dan ook voorgenomen om de blijmaker van de klas te worden met zijn grapjes en zijn voorraad dropveters.

Tenminste, tot er een nieuwe jongen bij Timur in de klas komt. Jonas is helemaal niet zo aardig als zijn andere klasgenoten. Waarom doet hij zo vervelend tegen Timur? Timur besluit meteen de ultieme uitdaging aan te gaan: het blijmaken van zijn eigen pestkop.

VOOR FANS VAN R.J. PALACIO'S WONDER

MET
ILLUSTRATIES
VAN **LEON**
RÖMER

www.billybones.nl

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

HARTVERWARMEND
VRIENDSCHAP
EERLIJKHEID

